

Arrest

nr. 320 665 van 24 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025 om 11.00 u .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DECLERCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaarde dat hij reeds sinds 2020 in België verblijft, maar niet over geldige papieren beschikt.

1.2. Verzoeker werd de afgelopen jaren meermaals geïnterpelleerd door de politie naar aanleiding van allerlei feiten: heling, verboden wapendracht, diefstal en slagen & verwondingen.

1.3. Op 19 augustus 2024 kreeg verzoeker in de gevangenis van Haren een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) betekend. Deze beslissingen werden niet aangevochten.

1.4. Op 14 januari 2025 werd verzoeker nogmaals geïnterpelleerd door de politie van Etterbeek in een kraakpand en op heterdaad betrap op feiten van bedreigingen en slagen & verwondingen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 15 januari 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Montgomery op 15.01.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: B.(...)

voornaam: H.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Montgomery op 14.01.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van bedreigingen en slagen en verwondingen.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezones van Brussel Hoofdstad Elsene , Ukkel, Leuven en Montgomery op 14.09.2021, 26.02.2022, 07.04.2023, 25.03.2023, 02.12.2023, 13.12.2023 en 18.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van heling, verboden wapendracht, slagen en verwondingen en diefstal.

Gezien het gewelddadige karakter en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 19.08.2024.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 3 maanden een partner heeft in België, en tevens een kind in Frankrijk.

Betrokkene toont echter niet aan dat hij effectief samenwoont met zijn partner en dat er sprake zou zijn van een gezinsleven.

Ook het administratief dossier van betrokkene bevat geen indicaties in die zin. Betrokkene heeft bovendien nooit een aanvraag gedaan bij de Belgische overheden om zijn verblijf in orde te stellen op basis van een eventuele relatie, die daarnaast nog maar van korte duur zou zijn.

Wat zijn kind in Frankrijk betreft, toont betrokkene niet aan dat hij effectief het vaderschap over dit kind heeft, of dat hij er zorg zou voor dragen (financieel en emotioneel), en tevens bewijst hij ook niet dat hij er een band mee zou hebben.

Betrokkene verblijft daarnaast geruime tijd in België, betrokkene laat op deze manier tevens na te bewijzen dat hij een band heeft opgebouwd met zijn kind, en hoe sterk deze band zou zijn.

Tenslotte, wat betreft het belang het effect van de verwijdering van betrokkene op zijn minderjarig kind in Frankrijk, stellen we vast dat, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het

belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Een verwijdering van betrokkene zou een impact hebben op zijn minderjarig kind. We herhalen dat betrokkene niet bewijst in welke mate een band werd opgebouwd met zijn kind dat in Frankrijk verblijft. Wat er ook van zij, een eventuele opgebouwde band tussen kind en vader kan bij een verwijdering onderhouden worden dankzij moderne communicatiemiddelen. Eventuele ontmoetingen kunnen bovendien ook in Algerije worden gehouden. Een verwijdering van betrokkene sluit in se niet uit dat contacten kunnen worden onderhouden, zelfs indien deze minder frequent zouden zijn en een impact zouden hebben op het kind.

Betrokkene kan bovendien zijn kind financieel en op andere wijzen ondersteunen vanuit zijn thuisland.

Het feit dat een verwijdering van betrokkene een impact zal hebben op zijn kind werd derhalve meegenomen in deze beslissing: rekening houdend met de frequentie van de contacten, de mogelijkheden tot alternatieve contacten vanuit thuisland, de mogelijkheid om ondersteuning te krijgen vanuit Algerije, en dit in balans gebracht met het inbreuken tegen de openbare orde die betrokkene blijft plegen, kunnen we besluiten dat een bescherming van de maatschappij tegen het gevaar dat betrokkene vormt, superieur is aan de eventuele geldende privébelangen.

Bovendien kan het feit dat partner en kind van betrokkene in Europa zouden verblijven, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart medische problemen te hebben met zijn oren, waardoor hij soms het bewustzijn verliest. Hij toon echter niet aan in welke mate dit een terugkeer naar Algerije in de weg zou kunnen staan.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Montgomery op 14.01.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van bedreigingen en slagen en verwondingen.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezones van Brussel hoofdstad Elsene, Ukkel en Montgomery op 14.09.2021, 26.02.2022, 07.04.2023, 25.03.2023, 02.12.2023, 13.12.2023 en 18.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van heling, verboden wapendracht, slagen en verwondingen en diefstal.

Gezien het gewelddadige karakter en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.08.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 19.08.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de

volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Hij beperkt zich tot de verklaring dat hij een kind heeft in Frankrijk.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Algerije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Montgomery op 14.01.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van bedreigingen en slagen en verwondingen.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezones van Brussel hoofdstad Elsene, Ukkel en Montgomery op 14.09.2021, 26.02.2022, 07.04.2023, 25.03.2023, 02.12.2023, 13.12.2023 en 18.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van heling, verboden wapendracht, slagen en verwondingen en diefstal.

Gezien het gewelddadige karakter en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.08.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 19.08.2024.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Montgomery op 14.01.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van bedreigingen en slagen en verwondingen.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezones van Brussel hoofdstad Elsene , Ukkel en Montgomery op 14.09.2021, 26.02.2022, 07.04.2023, 25.03.2023, 02.12.2023, 13.12.2023 en 18.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van heling,verboden wapendracht, slagen en verwondingen en diefstal.

Gezien het gewelddadige karakter en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, K.(...) J.(...), Attaché gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Montgomery en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel de betrokkene, B.(...), H.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel vanaf 15.01.2025

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoeker is momenteel van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering uit het land. Hij is derhalve onderworpen aan een uitzettingsbevel waarvan de uitvoering op handen is. Aan de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid is in voldoende mate voldaan.”

3.2.2. Blijkens de beschikbare gegevens werd verzoeker op 15 januari 2025 van zijn vrijheid beroofd en diezelfde dag overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel met het oog op zijn terugleiding naar de grens, die op 30 januari 2025 in het vooruitzicht werd gesteld. Het is dus aannemelijk dat een behandeling van de vordering tot (gewone) schorsing niet zal kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwetten Bestuurszaken), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt ook een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“Eerste onderdeel

9.

Verzoeker betoogt om te beginnen dat het bestreden besluit kennelijk in strijd is met de wet van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, die eveneens een wet van openbare orde is.

Artikel 41 van deze wet bepaalt :

“§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Zoals uit deze bepaling blijkt, moeten de diensten van de wederpartij, die als centrale diensten moeten worden beschouwd, met buitenlanders communiceren in de door hen gebruikte taal.

10.

Zoals uit verzoekers administratieve antecedenten blijkt, heeft hij de wederpartij in het Frans aangesproken.

In feite werd hij in het Frans ondervraagd door de politie, zoals blijkt uit zijn gespreksverslag.

Bovendien werd een vragenlijst voor de Dienst Vreemdelingenzaken ingevuld op hetzelfde moment als zijn interview met de politie - hij heeft geen kopie van zijn verklaringen ontvangen - en dit interview vond ook plaats in het Frans.

Gelet op de beperkte tijd die beschikbaar was om de onderhavige procedure in te leiden, heeft verzoeker geen kennis kunnen nemen van het administratief dossier van de wederpartij, maar alles wijst erop dat dit door deze laatste zal worden bevestigd. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen aan de wederpartij dat er geen twijfel over bestaat dat de taal die hij gebruikte in zijn contacten met de administratie het Frans was.

De wederpartij had de bestreden beslissing dus in het Frans moeten opstellen en niet in het Nederlands, zoals het geval was.

11.

Deze juridische conclusie is zowel gebaseerd op een klassieke lezing van artikel 41 van voornoemde wet van 18 juli 1966 als op de vaste rechtspraak van de Conseil du Contentieux des Etrangers en de Conseil d'Etat.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds het volgende kunnen vaststellen:

“Het feit dat de bestreden beslissing betrekking heeft op en de resultante is van een procedure met rechtstreekse en wederzijdse contacten tussen verzoeker en de verwerende partij, waarbij verzoeker zich (uitsluitend) van het Frans heeft bediend, volstaat prima facie voor de toepassing van artikel 41, §1 van de Taalwet bestuurszaken. (RvV, arrest nr. 300.938 van 01.02.2024).”

Dit arrest had betrekking op een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op de verwijdering en is dus volledig van toepassing op het onderhavige geval.

De taal die in dit geval door de betrokkene werd gebruikt, was namelijk afgeleid van de taal waarin hij zich had uitgedrukt in het kader van zijn recht om te worden gehoord, met dien verstande dat hij niet vooraf een formeel verzoek had ingediend door middel van een officiële brief.

Hieruit volgt dat de wederpartij verplicht is rekening te houden met de taal die de vreemdeling mondeling heeft gebruikt tijdens zijn verhoor.

Ook de Raad van State is van mening dat het indienen van een voorafgaand verzoek op zichzelf niet noodzakelijk is om de voertaal van de vreemdeling vast te stellen, maar uiteraard wel voldoende is als deze bestaat (RvS, arrest nr. 247.685 van 29.05.2020).

12.

Uit al het voorgaande blijkt dat de wederpartij artikel 41 van de wet van 18 juli 1966 betreffende het gebruik van de talen in administratieve zaken, dat zelf een aangelegenheid van openbare orde is, kennelijk heeft geschonden door een beslissing in het Nederlands te nemen, terwijl de door verzoekster gebruikte taal ontegenzeggelijk het Frans was.

De bestreden beslissing moet dus nietig worden verklaard.

Tweede onderdeel

13.

Artikel 7, lid 1, van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, is gewijzigd bij de wet van 19.01.2012, die zorgt voor de gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16.12.2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

In deze bepaling wordt met name het volgende gespecificeerd:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten,

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden,

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Bij artikel 20 van dezelfde wet van 19.01.2012 is een artikel 74/13 ingevoegd, dat als volgt luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er zij ook aan herinnerd dat, om tegemoet te komen aan de wens van de wetgever, de administratieve beslissing die ten aanzien van een onderdaan van een derde land wordt genomen, juridisch gemotiveerd moet zijn overeenkomstig de vereisten van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 legt de administratie de verplichting op om elke administratieve beslissing van individuele strekking formeel te motiveren. Dezelfde wet preciseert in artikel 3 dat deze motivering “bestaat in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen”, en dat deze motivering adequaat moet zijn, dat wil zeggen dat zij duidelijk verband moet houden met de beslissing, dat zij duidelijk, nauwkeurig, volledig en toereikend moet zijn.

Een gezaghebbende doctrine herinnert eraan dat de omvang van de motivering in verhouding moet staan tot het belang van de beslissing.¹

14.

De bestreden beslissing is duidelijk in strijd met de hierboven onderzochte bepalingen en beginselen waarnaar in het middel wordt verwezen.

In de eerste plaats zij er in dit verband aan herinnerd dat de wederpartij krachtens artikel 7 van de wet van 15.12.1980 niet verplicht is om automatisch en onder alle omstandigheden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan een vreemdeling die illegaal op het grondgebied verblijft.

Ofschoon voornoemd artikel 7 bepaalt dat de minister of zijn afgevaardigde een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten moet uitvaardigen, met name in de gevallen bedoeld in lid 1, 3°, heeft Uw Raad immers geoordeeld dat :

« Le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que l'administration n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation » (C.C.E., arrêt n°112.852 du 23.04.2014).

Vrije vertaling: “Het onregelmatige karakter van het verblijf volstaat op zich niet om een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, zonder dat ook andere factoren in aanmerking worden genomen, met name die welke verband houden met de schending van de in de artikelen 3 en 8 van het EVRM gewaarborgde grondrechten, zodat de administratie terzake niet over een zekere beoordelingsmarge wordt gelaten (RvV, arrest nr. 112.852 van 23.04.2014).”

Ook de Raad van State heeft de gelegenheid gehad het volgende te verklaren:

« Contrairement à ce que soutient [l'État], sa compétence pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er [de la loi] prévoit qu'il “doit” adopter un tel acte. En effet, même dans ces hypothèses, [l'État] n'est pas tenu de d'édicter un

ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étrangers » (C.E., arrêt n°230.224 du 17.02.2015).

Vrije vertaling: "Anders dan de Staat stelt, is zijn bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten vast te stellen, geen volledig bindende bevoegdheid, zelfs niet in de gevallen waarin artikel 7, lid 1, van de wet bepaalt dat hij een dergelijke handeling "moet" vaststellen. Zelfs in deze gevallen is de staat immers niet verplicht een bevel te geven om het grondgebied te verlaten indien hij de grondrechten van de vreemdeling miskent (RvS, arrest nr. 230.224 van 17.02.2015)."

Het is dus van essentieel belang dat de wederpartij haar beslissing kan motiveren met betrekking tot alle elementen waarvan zij op de hoogte is, en die door haar controleerbare zijn.

Ook moet de derde punt van dit alinea en het beginsel van openbare orde concreet worden geanalyseerd door tegenpartij.

In het kader van deze motiveringsplicht en de verplichting om rekening te houden met alle belangen van de zaak, is het uiteraard van essentieel belang dat de wederpartij zich niet beperkt tot het vermelden van de elementen waarvan zij op de hoogte is.

Zij moet ook kunnen aantonen dat zij met deze elementen rekening heeft gehouden en dat deze, na zorgvuldige analyse, niet in strijd zijn met de vaststelling van een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten.

15.

Met betrekking tot de vraag of de bestreden beslissing naar behoren is gemotiveerd, stelt verzoeker van meet af aan dat ten minste vier elementen ontbreken of onvoldoende zijn geanalyseerd door de wederpartij.

In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet serieus wordt ingegaan op het bestaan van verzoeksters gezins- en privéleven - voor een analyse van de gevolgen van de beschikking voor dit gezins- en privéleven verwijst verzoeker naar het tweede deel van het onderhavige beroep tot nietigverklaring.

Voor dit aspect verwijst verzoeker naar het derde deel van het onderhavige beroep.

In de tweede plaats vermeld verzoeker het feit dat de analyse van de hypothetische risico die hij vormt voor de openbare orde echt niet precies genoeg is. Zeker ook omdat het beginsel van openbare orde toch strikt is en veronderstelt een precieze analyse van tegenpartij op de reden waarom het gedrag van verzoeker nog een risico zou kunnen zijn in de toekomst.

Daarop merkt verzoeker op dat hij veroordeeld – eerste en enige veroordeling – werd voor een drugsmisbruik aan een bijzondere lichte straf.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de wederpartij in de bestreden beslissing geen melding maakt van een definitieve rechterlijke beslissing die haar zou kunnen worden tegengeworpen.

De loutere vermelding van politieverhoren is ruim onvoldoende om te concluderen dat er een gevaar voor de openbare orde bestond, te meer daar de meeste van deze verhoren nooit tot een gerechtelijke procedure tegen verzoeker hebben geleid.

De wederpartij heeft derhalve duidelijk ten onrechte geoordeeld dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormde, of heeft haar beslissing dienaangaande op zijn minst ontoereikend gemotiveerd.

In de derde plaats heeft de wederpartij onjuiste conclusies getrokken uit de omstandigheden van verzoekers aanhouding.

Hij was immers niet gearresteerd op heterdaad wegens geweldpleging, maar was de getuige die de politie in staat had gesteld in te grijpen in het kraakpand, waar een gewelddadige en gevaarlijke vechtpartij tussen twee personen was uitgebroken. Dit bleek ook uit verzoekers verklaringen bij de politie na de gebeurtenis, die ook werden bevestigd door het feit dat hij uiteindelijk niet door de onderzoeksrechter werd gehoord.

In de vierde plaats is verzoeker ook van mening dat zijn medische toestand niet serieus genoeg werd geanalyseerd.

Verzoeker heeft inderdaad zware problemen met zijn rug, met verschillende gebroken wervels.

Dit werd duidelijk meegedeeld aan tegenpartij zonder dat het in rekening werd gehouden in de bestreden beslissing.

16.

Wat het feit betreft dat verzoeker geen termijn is verleend om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, verwijst de bestreden beslissing grotendeels naar dezelfde overwegingen als die welke hierboven zijn vastgesteld.

Volgens dezelfde redenering als hierboven heeft de wederpartij dit punt van de eerste bestreden beslissing niet geldig gemotiveerd.

Wat meer bepaald de verwijzing naar het feit dat verzoeker een vluchtrisico vormt, moet worden opgemerkt dat de wederpartij in haar analyse geen enkel bewijs heeft geleverd.

Uit dit alles blijkt dat de eerste bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

Derde onderdeel

17.

Het ontbreken van een formele motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt ook duidelijk uit de vaststelling dat het kennelijk in strijd is met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Hoewel dit artikel in de beschikking inhoudelijk wordt genoemd, moet worden vastgesteld dat de wederpartij geen serieuze analyse heeft verricht.

In dit verband is het opvallend dat de wederpartij alleen vermeldt dat verzoeker geen kinderen in België heeft, alsof de werkingssfeer van artikel 8 alleen de nakomelingen van de betrokkenen zou beschermen.

Het is niet voldoende dat de wederpartij het bestaan van dit artikel heeft aangevoerd om te oordelen dat de beslissing niet in strijd is met dit artikel, er moet ook worden aangetoond dat een echte analyse is verricht.

De door de wederpartij voorgestelde lezing is niet erg ontwikkeld en maakt niet duidelijk hoe artikel 8 in casu door de bestreden beslissing niet wordt geschonden.

18.

In artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna "EVRM" genoemd) is immers het recht op een privé- en gezinsleven vastgelegd, evenals in artikel 22 van de Grondwet, dat als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Overheidsinstanties mogen zich niet mengen in de uitoefening van dit recht, behalve wanneer dit in overeenstemming is met de wet en het in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 EVRM geeft geen definitie van het begrip "privéleven" of "gezinsleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden uitgelegd.

Het EHRM is echter van mening dat het begrip privéleven "een ruim begrip is, dat niet uitputtend kan worden gedefinieerd (Niemietz tegen Duitsland, § 29; Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk, § 61; Peck tegen het Verenigd Koninkrijk, § 57), dat "meerdere aspecten van de fysieke en sociale identiteit van een individu kan omvatten" (S. en Marper tegen het Verenigd Koninkrijk [GC], § 66)", alsmede "het recht van eenieder om zich tot anderen te richten teneinde met zijn medemensen en de buitenwereld betrekkingen aan te knopen en te ontwikkelen, dat wil zeggen het recht op een 'privé-sociaal leven' (Bărbulescu tegen Roemenië [GC], § 71; Botta tegen Italië, § 32)". ook in de professionele en commerciële sfeer.

In zijn rechtspraak merkt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op dat "de meeste mensen in het kader van hun werk veel, zo niet de meeste, mogelijkheden hebben om hun banden met de buitenwereld aan te halen (Niemietz, reeds aangehaald, § 29)".

(arrest Bărbulescu/Roemenië, 5 september 2017, § 71).

Het begrip omvat dus beroepsactiviteiten en activiteiten die in een publieke context plaatsvinden (arrest López Ribalda e.a./Spanje, 17 oktober 2019, § 88).

Er zij ook op gewezen dat, hoewel artikel 8 van het Verdrag niet kan worden uitgelegd als een garantie op zich voor het recht op een bepaald soort verblijfsvergunning, het EHRM van oordeel is dat de voorgestelde oplossing de betrokkene in staat moet stellen zijn of haar recht op een privé- en/of gezinsleven ongehinderd uit te oefenen (B.A.C. tegen Griekenland, § 35; Hoti tegen Kroatië, § 121).

Het Hof is derhalve van oordeel dat :

"Aangezien artikel 8 het recht beschermt om banden met de medemens en de buitenwereld aan te gaan en te onderhouden, en aangezien het soms aspecten van de sociale identiteit van een individu omvat, moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven, een integrerend deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8."

Ook mag niet worden vergeten dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens niet alleen het recht op eerbiediging van het gezinsleven omvat, maar ook het recht op eerbiediging van het privéleven.

In zijn arrest van 19.07.2019 herinnert het Grondwettelijk Hof dus aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 EVRM: "Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vormt de uitzetting van een gevestigde immigrant, ongeacht of er al dan niet sprake is van een "gezinsleven", een inbreuk op zijn recht op eerbiediging van het privéleven."

Door de bestreden maatregel belet de wederpartij verzoeker evenwel, in België een privéleven te leiden, en maakt zij dus inbreuk op zijn recht op eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

19.

Het begrip privéleven is hoe dan ook ruim uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat het beschouwt als een ruim begrip dat zich niet leent voor een uitputtende definitie.

Het begrip privéleven verwijst naar een sfeer waarbinnen eenieder vrijelijk kan streven naar de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid en zijn zelfontplooiing. In het arrest Niemietz tegen Duitsland (16.12.1992) verklaarde het Hof: "Het zou evenwel te restrictief zijn, deze te beperken tot een 'intieme kring' waarbinnen eenieder zijn persoonlijk leven naar eigen goeddunken kan leiden, en de wereld buiten deze kring volledig uit te sluiten."

De eerbiediging van het privéleven moet ook, tot op zekere hoogte, het recht van het individu omvatten om betrekkingen met zijn medemensen aan te gaan en te ontwikkelen. In hetzelfde arrest erkent het Hof dat de persoonlijke levenssfeer ook de mogelijkheid omvat om daadwerkelijk een sociaal leven te leiden, dat wil zeggen in staat te zijn betrekkingen aan te gaan met anderen met wie men culturele en taalkundige

verwantschap heeft.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft eraan herinnerd dat de eerbiediging van de mensenrechten moet worden gewaarborgd in geval van een beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning:

“De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, *mutatis mutandis*, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35). (HvJEU, arrest van 09.01.2007, nr. C-1/05).”

Uw Raad heeft ook herinnerd, in een Franstalige arrest, wat volgt :

« 4.2.2. Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée.

A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis. S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat

est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, *Ahmut/Pays-Bas*, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas*, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, *Rees/Royaume-Uni*, § 37).

(..)

4.2.3. Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, *Conka / Belgique*, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. » (arrest RvV van 21.10.2011, nr 68.965). Vrije vertaling: “4.2.2. Ten tweede moet de Raad nagaan of er sprake is van inmenging in het gezins- en/of privé-leven. In dit verband moet worden nagegaan of de vreemdeling voor het eerst toelating heeft aangevraagd dan wel of het gaat om een besluit tot beëindiging van een bestaand verblijf. Als het om een eerste toelating gaat, is er volgens het EHRM geen sprake van inmenging en vindt er geen toetsing plaats op grond van artikel 8, tweede lid, EVRM. In dit geval acht het EHRM het echter passend om te onderzoeken of op de Staat een positieve verplichting

rust om de instandhouding en ontwikkeling van het privé- en/of gezinsleven mogelijk te maken (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38).

Dit gebeurt door de betrokken belangen tegen elkaar af te wegen. Indien uit deze belangenafweging blijkt dat op de Staat een dergelijke positieve verplichting rust, is er sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (vgl. EHRM 17 oktober 1986, *Rees tegen het Verenigd Koninkrijk*, § 37).

(..)

4.2.3. Aangezien de vereisten van artikel 8 van het EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een garantie zijn en niet van loutere goodwill of een praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, *Conka tegen België*, § 83), enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (C. E. 22 december 2010, nr. 210.029), dient het bestuursorgaan, alvorens zijn besluit te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of dient te hebben. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, moet hij eerst voldoende nauwkeurig, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, het bestaan van het door hem aangevoerde privé- en gezinsleven en de wijze waarop dit door het bestreden besluit is geschonden, aantonen. (arrest RvV van 21.10.2011, nr. 68.965).”

20.

In dit verband kon verzoeker verklaren dat hij een partner in België heeft, met wie hij dagelijks samenwoont. Hij heeft ook een kind in Frankrijk.

Bovendien heeft hij zijn land van herkomst meer dan vijf jaar geleden verlaten en heeft hij sindsdien geen andere banden meer gehad in Algerije.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift van het proces-verbaal van zijn verhoor door de politie van Etterbeek van 14 januari 2025 en een aantal ongedateerde radiologische opnames van de rug (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3).

3.3.2. Waar verzoeker in een eerste onderdeel van zijn enig middel de schending aanvoert van artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwetten Bestuurszaken), dient erop te worden gewezen dat deze bepaling *in casu* geen toepassing kan vinden. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 41, §1, van de Taalwetten Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

3.3.3. De Raad stipt samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel betreft (bijlage 13septies), die geenszins een antwoord biedt op enigerlei aanvraag vanwege verzoeker, waarbij deze laatste zich ten opzichte van het bestuur van een bepaalde (lands-)taal zou hebben bediend. Het gegeven dat verzoeker eerder het Frans zou hebben aangewend en zich in zijn contacten met de politie in het Frans zou hebben uitgedrukt, betekent niet dat artikel 41, §1 van de Taalwetten Bestuurszaken in dit geval van toepassing zou zijn.

In weerwil van verzoekers beweringen is de beslissing immers niet de resultante van een procedure met rechtstreekse en wederzijdse contacten tussen verzoeker en de verwerende partij. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de bestreden beslissing beschouwd dient te worden als een ambtshalve ‘politiemaatregel’ en niet als een ‘akte’ waarvan verzoeker als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan afdwingen (cf. RvS 10 februari 2006, nr. 154.741; RvS 3 september 1999, nr. 82.183).

Ter terechtzitting wijst de raadsman van verzoeker erop dat het arrest van de Raad van State, dat door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wordt aangehaald (RvS 29 mei 2020, nr. 247.685), voor verwarring zorgt en zijn standpunt eerder lijkt te bevestigen in plaats van tegen te spreken. Uit het door de verwerende partij geciteerde cassatie-arrest blijkt nochtans dat artikel 41, §1 van de Taalwetten Bestuurszaken niet wordt toegepast bij de ambtshalve vaststelling van een onwettig verblijf, maar wél indien de bestreden beslissing in wezen betrekking heeft op een eerdere beslissing in het kader waarvan de betrokkene zich van een bepaalde landstaal heeft bediend, zoals bijvoorbeeld de beëindiging van een eerder aangevraagd verblijfsrecht. Deze laatste situatie doet zich echter in onderhavig geval niet voor.

De schending van artikel 41, §1, van de Taalwetten Bestuurszaken wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd en het enig middel mist op dit punt juridische grondslag. Te dezen is in toepassing van de Taalwetten Bestuurszaken de taalrol van de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken determinerend om te bepalen in welke taal de thans bestreden beslissing, die in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad ter kennis werd gebracht, diende te worden opgesteld, *in casu* het Nederlands.

Er werd geen schending van artikel 41 van de Taalwetten Bestuurszaken aangetoond.

3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel mogen geschonden worden genoemd wanneer een beslissing, waarvan wordt vastgesteld dat ze op deugdelijke grondslagen berust, inhoudelijk dermate van het normale beslissingspatroon afwijkt dat het ondenkbaar is dat enige andere zorgvuldig handelende overheid in dezelfde omstandigheden die beslissing zou nemen (RvS 16 maart 2021, nr. 250.111).

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden verwijderingsmaatregel kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.8. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, meer in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, (...) of 12°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

(...)”

Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen constateert de Raad dat verzoeker nergens betwist dat hij niet over geldige verblijfsdocumenten beschikt, noch dat hij het voorwerp is van een inreisverbod sedert 19 augustus 2024. Zoals verzoeker toegeeft in een theoretische uiteenzetting in zijn middel, is de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 7, eerste lid, 1° en 12° in beginsel verplicht hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Hij stipt echter aan op basis van de rechtspraak dat het niet gaat om een gebonden bevoegdheid, omdat de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens de wet met bepaalde elementen rekening te houden. Verzoeker wijst hierbij onder andere op het door hem geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.3.9. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Hoewel artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 28 maart 2022, nr. 253.374) vergt de toepassing van deze wetsbepaling een individueel onderzoek zodat bepaalde fundamentele rechten van de vreemdeling, die gewaarborgd worden door de artikelen 3 (gezondheidstoestand) en 8 (gezins- en familieleven en hoger belang van het kind) van het EVRM, gevrijwaard worden.

3.3.10. In de bestreden beslissing wordt aangaande de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart dat hij sinds 3 maanden een partner heeft in België, en tevens een kind in Frankrijk.

Betrokkene toont echter niet aan dat hij effectief samenwoont met zijn partner en dat er sprake zou zijn van een gezinsleven.

Ook het administratief dossier van betrokkene bevat geen indicaties in die zin. Betrokkene heeft bovendien nooit een aanvraag gedaan bij de Belgische overheden om zijn verblijf in orde te stellen op basis van een eventuele relatie, die daarnaast nog maar van korte duur zou zijn.

Wat zijn kind in Frankrijk betreft, toont betrokkene niet aan dat hij effectief het vaderschap over dit kind heeft, of dat hij er zorg zou voor dragen (financieel en emotioneel), en tevens bewijst hij ook niet dat hij er een band mee zou hebben.

Betrokkene verblijft daarnaast geruime tijd in België, betrokkene laat op deze manier tevens na te bewijzen dat hij een band heeft opgebouwd met zijn kind, en hoe sterk deze band zou zijn.

Tenslotte, wat betreft het belang het effect van de verwijdering van betrokkene op zijn minderjarig kind in Frankrijk, stellen we vast dat, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Een verwijdering van betrokkene zou een impact hebben op zijn minderjarig kind. We herhalen dat betrokkene niet bewijst in welke mate een band werd opgebouwd met zijn kind dat in Frankrijk verblijft. Wat er ook van zij, een eventuele opgebouwde band tussen kind en vader kan bij een verwijdering onderhouden worden dankzij moderne communicatiemiddelen. Eventuele ontmoetingen kunnen bovendien ook in Algerije worden gehouden. Een verwijdering van betrokkene sluit in se niet uit dat contacten kunnen worden onderhouden, zelfs indien deze minder frequent zouden zijn en een impact zouden hebben op het kind.

Betrokkene kan bovendien zijn kind financieel en op andere wijzen ondersteunen vanuit zijn thuisland.

Het feit dat een verwijdering van betrokkene een impact zal hebben op zijn kind werd derhalve meegenomen in deze beslissing: rekening houdend met de frequentie van de contacten, de mogelijkheden tot alternatieve contacten vanuit thuisland, de mogelijkheid om ondersteuning te krijgen vanuit Algerije, en dit in balans gebracht met het inbreken tegen de openbare orde die betrokkene blijft plegen, kunnen we besluiten dat een bescherming van de maatschappij tegen het gevaar dat betrokkene vormt, superieur is aan de eventuele geldende privébelangen.

Bovendien kan het feit dat partner en kind van betrokkene in Europa zouden verblijven, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart medische problemen te hebben met zijn oren, waardoor hij soms het bewustzijn verliest. Hij toon echter niet aan in welke mate dit een terugkeer naar Algerije in de weg zou kunnen staan.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

3.3.11. Volgens verzoeker ontbreken er in bovenstaande overwegingen "ten minste vier elementen (...) of (werden deze) onvoldoende geanalyseerd door de verwerende partij". Zo stelt verzoeker dat onvoldoende werd ingegaan op zijn gezins- en privéleven, dat het hypothetische risico voor de openbare orde "echt niet precies genoeg" is, dat uit de omstandigheden van zijn aanhouding onjuiste conclusies getrokken worden en tenslotte dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn medische toestand.

De kritiek van verzoeker dat zijn gezins- en privéleven niet naar behoren zou zijn uitgediept, kan evenwel niet worden bijgetreden. In de beslissing wordt immers gewezen op verzoekers verklaringen dat hij sedert een drietal maanden een partner zou hebben in Brussel. Dit blijkt ook uit het proces-verbaal dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 2). Verzoeker brengt echter geen enkel bijkomend gegeven aan dat zou wijzen op effectieve samenwoning of een gezinsleven in België. Uit de zogeheten TARAP-borderels, die in het administratief dossier zijn opgenomen, blijkt bovendien dat verzoeker in het verleden meermaals weigerde te antwoorden op de vragen die hem werden gesteld betreffende zijn verblijfssituatie in België. Verzoeker is dus ook zelf verantwoordelijk indien de analyse van de verwerende partij niet voldoende exhaustief zou zijn.

Met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, acht verzoeker dit risico "niet precies" genoeg. Het administratief dossier bevat nochtans talrijke politieke verslagen van interventies waarbij verzoeker betrokken was bij allerlei feiten, waaronder helling, verboden wapendracht en diefstal. Ondanks het gegeven dat verzoeker geen veroordeling opliep naar aanleiding van al deze feiten, komt het de gemachtigde van de staatssecretaris toe om op discretionaire wijze het gedragspatroon van verzoeker te beoordelen en desgevallend een bedreiging voor de openbare orde vast te stellen. Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker even strafrechtelijk aangehouden

was voor betrokkenheid bij doodslag. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om op basis van de reeks politionele interventies gedurende 3,5 jaar omwille van allerlei geweldadige feiten te concluderen dat het gedrag van verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Tenslotte werd hij op 14 januari 2025 aangetroffen in een kraakpand waarbij er sprake was van bedreigingen ten aanzien van bepaalde personen, waaronder de eigenaar van het pand. Verzoeker beweert in zijn middel dat hij slechts een getuige was die de politie in staat had gesteld om in te grijpen, maar dit doet geen afbreuk aan de eerder gedane vaststellingen of aan het gegeven dat hij niet beschikte over geldige documenten en het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, hetgeen op zich reeds volstaat om de bestreden beslissing in feite en in rechte te schragen.

Wat zijn medische situatie betreft, voegt verzoeker thans als bijlage bij zijn verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 3) twee radiologische opnames van de ruggengraat, waaruit volgens hem blijkt dat hij “*zware problemen*” heeft aan de rug omwille van gebroken wervels. Er kan echter geen medisch getuigschrift worden aangetroffen met een duidelijke diagnose en een negatief advies betreffende de terugleiding naar Algerije, hoewel verzoeker in zijn middel beweert dat dit duidelijk werd meegedeeld aan de tegenpartij. Verzoeker toont in elk geval niet concreet aan dat er een ernstige medische problematiek is opgedoken die een obstakel zouden vormen bij een terugleiding naar Algerije.

3.3.12. Verzoeker poneert in zijn middel dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan niet deugdelijk is gemotiveerd, in het bijzonder inzake het “*vluchtrisico*” (lees: ‘risico op onderduiken’). Het door verzoeker in dit verband geschonden geachte artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van de administratieve verslagen concludeert tot een de aanwezigheid van een bedreiging voor de openbare orde zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Daarnaast wordt betreffende het ‘risico op onderduiken’, zoals bedoeld in artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet, verwezen naar volgende criteria uit artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet en wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende overwogen:

“(…)

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Montgomery op 14.01.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van bedreigingen en slagen en verwondingen.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezones van Brussel hoofdstad Elsene , Ukkel en Montgomery op 14.09.2021, 26.02.2022, 07.04.2023, 25.03.2023, 02.12.2023, 13.12.2023 en 18.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van heling,verboden wapendracht, slagen en verwondingen en diefstal.

Gezien het geweldadige karakter en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.08.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 19.08.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.”

Verzoeker weerlegt in zijn middel geen enkele van de pertinente vaststellingen die de gemachtigde van de staatssecretaris deden besluiten dat er sprake is van een 'risico op onderduiken' in de zin van artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet en brengt geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij plots wel zinnens is om vrijwillig uitvoering te geven aan het hem opgelegde terugkeerbesluit. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat deze component van de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

3.3.13. In een derde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.14. Verzoeker houdt in zijn derde middelonderdeel een uitgebreid theoretisch betoog betreffende de uitlegging van het recht op privé- en gezinsleven in de rechtspraak en besluit met de bewering dat hij een partner heeft in België met wie hij elke dag samenwoont, een kind heeft in Frankrijk en zijn land van herkomst reeds meer dan 5 jaar geleden verlaten heeft.

3.3.15. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt van het bestaan van een daadwerkelijk gezinsleven met zijn partner, noch van enig daadwerkelijk gezinsleven met zijn kind in Frankrijk. Er ligt zelfs geen bewijs voor dat verzoeker daadwerkelijk de vader is van een kind dat in Frankrijk verblijft en er wordt nergens een naam vermeld van de persoon waarmee hij de afgelopen maanden een relatie zou hebben gehad. Bijgevolg rijzen er ernstige vragen bij het beschermenswaardig karakter van dit voorgehouden gezinsleven. Uit vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat een privé- of gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142; en ook EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 21878/06). Een verwijderingsmaatregel kan bezwaarlijk worden aanzien als een disproportionele inmenging op een privé- of gezinsleven dat werd ontwikkeld in een situatie waarbij minstens één van de betrokkenen diende te weten dat de verblijfssituatie uiterst precair was. Gezien de afwezigheid van een bewijs van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven op Belgisch grondgebied, wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.3.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7, 74/13 en/of 74/14 van de vreemdelingenwet. Een schending van artikel 41 van de Taalwetten Bestuurszaken werd evenmin aangetoond. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat het bestuur de feitelijke elementen niet correct zou hebben beoordeeld of op grond van deze gegevens niet in redelijkheid tot zijn beslissing zou zijn gekomen.

Er blijkt geen motiveringsgebrek of schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen schending van het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel, noch een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en dus niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift zet verzoeker het volgende uiteen betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“21.

Het staat buiten kijf dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker ernstige en moeilijk te herstellen schade zou toebrengen; een terugkeer naar Algerije zou voor hem bijzonder nadelig zijn.

Aangezien al zijn sociale en emotionele banden in België zijn gevestigd en met name gelet op de aanwezigheid van zijn familieleden op het grondgebied van het Koninkrijk, zou de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zijn recht op gezinsleven en op eerbiediging van zijn gezin tenietdoen.

Zo heeft de Raad van State reeds kunnen oordelen, door het risico te onderzoeken van ernstige en moeilijk te herstellen schade die zou kunnen worden geleden door een vreemdeling die reeds lange tijd in België verblijft en die in kennis is gesteld van een besluit tot uitzetting:

« Que le risque de préjudice peut résulter de l'anéantissement probable des efforts d'intégration professionnels et sociaux par les requérants dans le pays d'accueil (...) »

(CE, 2 juin 1993, JT 1995, p. 200).

Vrije vertaling: "Dat het gevaar van benadeling kan voortvloeien uit de waarschijnlijke vernietiging van de inspanningen van de aanvragers tot beroepsintegratie en sociale integratie in het land van ontvangst (...)" (CE, 2 juni 1993, JT 1995, blz. 200)."

Verzoeker heeft immers een privé-leven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, dat het recht van het individu omvat om relaties met zijn medemensen aan te gaan en te ontwikkelen, of "het recht om affectieve relaties met anderen te onderhouden met het oog op de ontwikkeling van zijn eigen persoonlijkheid".

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State (vrije vertaling:) "vormt een maatregel tot verwijdering van het grondgebied een bij de wet voorziene inmenging in het recht van de vreemdeling op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven. Een dergelijke inmenging is echter alleen geoorloofd indien het gaat om een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de handhaving van de orde en de voorkoming van een strafbaar feit. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging berust op een dwingende maatschappelijke behoefte en met name evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel. Het staat aan de autoriteit om aan te tonen dat zij een juist evenwicht heeft willen vinden tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de verzoeker en van de minderjarige voor wie hij optreedt (...)" (CE nr. 78.711 van 11 februari 1999, RDE 1999, nr. 102, blz. 40 tot en met 45).

Voor het overige moet worden vastgesteld dat, indien zou worden besloten verzoekers inreisverbod te handhaven, deze elementen des te meer zouden worden geschonden."

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een 'evident' nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. Verzoeker koppelt zijn nadeel in essentie aan de in zijn middel aangevoerde schending van zijn recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM.

3.4.4. De Raad wijst erop dat het middel waarbij de schending van artikel 8 van het EVRM werd ingeroepen, niet ernstig werd bevonden. Er werd immers vastgesteld dat verzoeker geen beschermenswaardig privé- en gezinsleven aannemelijk heeft gemaakt, waardoor hij hieruit geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan puren.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

F. TAMBORIJN